

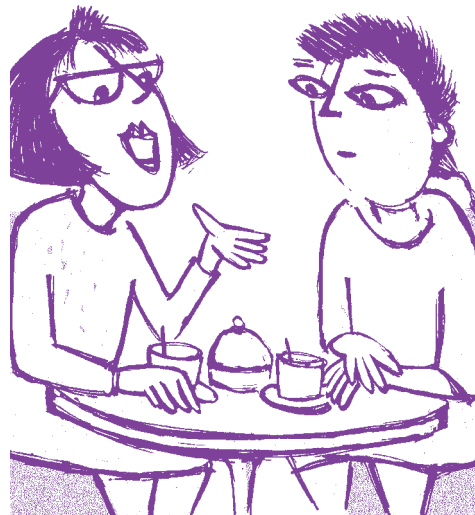
Escoltem un grup de dones xerrant al voltant d'una taula amb tes, cafès i pastes.

ANNA Tal com deia, us he convidat perquè parlem de si en ple segle XXI té algun sentit reivindicar el 8 de març.

ISABEL Mireu, jo sóc gran, massa i tot. He tingut fills i néts. He treballat fins a trencar-me l'esquena i la meva feina mai no ha estat reconeguda. Tinc una pensió de pena, fins el punt que alguns dies he d'anar a dinar al menjador social. Quan cobro he d'ajudar el meu fill, que està aturat, a pagar la hipoteca. Sé d'algunes dones de la meva edat que viuen en habitacions perquè no poden llogar un pis sencer i d'altres que tenen una salut més precària que la meva, que han de manegar-se sense cap ajut, perquè han arribat tard a la llei de dependència, i encara tenen cura de familiars que estan pitjor... I tant que cal seguir reivindicant la dignitat de la dona!

SARA Tens raó. La meva situació és diferent: jo he pogut estudiar i treballar de la feina que he triat. Amb la meva parella compartim responsabilitats dins i fora de casa. Això sí, és esgotador! Per desgràcia sé que el meu cas no és el de tothom, i que a causa de la crisi s'estan perdent llocs de treball i drets socials i laborals. Encara hi ha dones que per la mateixa feina guanyen menys que els homes i molt em temo que les circumstàncies no milloraran en un futur immediat, si no lluitem de valent. El record d'aquelles 129 obreres cremades a la fàbrica tèxtil a Cotton, Nova York en 1908 no es pot esborrar mentre segueixin havent-hi situacions d'injustícia i desigualtat.

MARIA Jo estic intentant tornar al meu país. Aquí treballo moltes hores per pocs diners. Cada vegada cobro menys per netejar i tenir cura de persones grans. Els diners m'han d'arribar per sobreviure però sobretot per mantenir la família que tinc allà. Moltes vegades em sembla que sóc invisible: poca gent s'ha preocupat per saber el meu nom, la meva història, els meus estudis, els meus ideals i les meves renúncies. Faig una feina que, malgrat no ser la que havia somiat, m'agrada molt, però les famílies cada vegada tenen menys possibilitats de pagar algú que els netegi el pis o es faci càrrec dels seus infants i ancians. Tinc tanta por de quedar-me aquí sense treballar o d'haver de fer-ho "en negre" com de tornar al meu país on les dones encara són menys tingudes en compte. Tan de bo no calgués continuar reivindicant el dia de la dona treballadora, però de moment em sembla que cal fer-ho!

MARTA Coneixeu la meva història, he viscut a la meua carn l'opressió i la indignitat. Hores d'ara em costa entendre com vaig poder estimar un home que "m'estimava" a cops. He pogut passar de víctima a protagonista de la meua vida i em sento feliç, però sabem que hi ha moltes dones que encara viuen atrapades en relacions possessives, autoritàries i degradants. Totes les dones mereixem una vida quotidiana digna i un dia especial per a celebrar la nostra lluita per acabar amb el patriarcat. Visca el 8 de març!

LÍDIA Sabeu que sóc cristiana. Em sento cridada a transformar el món de manera que tothom sigui tractat amb la dignitat que es mereix. Participo activament en moltes accions i em sap molt de greu que la jerarquia eclesiàstica no em permeti fer-ho amb els mateixos rols que ho fan els homes. Ens queda força camí per fer...

PER TANT, ESTEM D'ACORD A PROCLAMAR EL 8 DE MARÇ DE 2013:

1. Que tots els éssers humans, homes i dones, amb independència del lloc on han nascut i la seva condició, són dignes. La societat no ha de permetre que ningú quedi per sota de ningú.
 2. Que cal conciliar la vida laboral, personal i familiar, tasca que correspon a les institucions polítiques, els empresaris, i a cada persona en el dia a dia.
 3. Que tots plegats hem de lluitar per sortir de la crisi que ens porta a l'atur, al dolor i la desil·lusió, reivindicant i reinventant una societat més humana.
 4. Que calen polítiques que assegurin la igualtat d'homes i de dones en tots els àmbits, i que es promogui la prevenció i eradicació del maltractament físic i psicològic.
 5. Que la cura de la salut i l'atenció a l'educació dels infants i joves és clau per assolir un món més igualitari i més just. Les retallades socials d'avui són la pobresa del demà.
 6. Com cristians i cristianes reclamem a tots els que formem l'Església que sigui, per fi, reconegut el paper de la dona en un pla d'igualtat amb el de l'home.
- Nosaltres, membres dels moviments cristians i obrers de Catalunya, manifestem solidaritat amb les dones que pateixen injustícia i proclamem el nostre compromís en la transformació del món, per fer real el Regne de Déu: una societat lliure, justa i pacífica a l'estil de Jesús de Natzaret, aquí i ara!